

Praha – Vinohrady, 1. 1. 2019
P. Jareš

Povolání *Jr 1, 1 – 10*

Jedna věřící žena slyšela v neděli dopoledne kázání o duchovním pomazání. Následujícího dne pak jako obvykle jela autem do práce. Když zastavila na červenou, najednou ji napadlo: „ Můžu poprosit o Boží pomazání pro moji dnešní práci. “ Skutečně se pomodlila. A prý jí to opravdu pomohlo.¹ Naše zaměstnání může být zároveň i naší službou Bohu. Nemusí být výhradně způsobem obživy. Stejně tak žena v domácnosti nemusí být výhradně ženou v domácnosti. Maminka na mateřské dovolené (maminky jistě vědí, že označení „ dovolená “ je zde značně zavádějící) nemusí být pouze maminkou na mateřské dovolené. Ať už je naše zaměstnání jakékoliv, nemusí být pouhým zaměstnáním. Může být povoláním. Slovo povolání nám připomíná, že je zde někdo, kdo povolává. Nás křesťany povolává Kristus. Povolává nás k tomu, abychom byli s ním. Povolává nás, abychom byli vždy a všude v jeho službách. I z otrocké služby dokáže udělat posvátnou službu Bohu (Ko 3, 22–24). Všude tam kde jsme, bychom mohli být svým způsobem proroky. Mohli bychom být lidmi, v nichž se ostatní setkávají s Kristem. Lidmi, podle nichž se lidé mohou v životě orientovat.

Ani Jeremjáš neměl být pouze knězem, jak ho k tomu předurčoval jeho původ. Měl být prorokem. To bylo jeho životní povolání a poslání. Povolání, které však zároveň naplňovalo jeho kněžství tím správným obsahem. Úkolem kněží bylo zejména střežit věrnost Izraele vůči Hospodinu (srov. Dt 33, 9n). Většina kněží se však tomuto úkolu zpronevěřovala. Nevěrný lid spíš chlácholili, než zdravě usměrňovali (Jr 6, 13n; 8, 10n). Šlo jim jen o jejich osobní zisk. Z kněžství se jim stala hlavně živnost. K Jeremjášovi promluvil Bůh, a tím ho pozvedl ke smysluplnějšímu životu.

Jeremjášova služba trvala nějakých 40 let (626 – 586 př. Kr.). Začínal za zbožného krále Jóšijáše – posledního krále, který se pokoušel o očistu bohoslužby. A pokračoval za vlády dalších bezbožných králů, až do konečného vystěhování lidu ze země. Byl to běh na dlouhou trať. A tak i naše povolání je během na dlouhou trať. Zaměstnání můžeme měnit, avšak Boží povolání zůstává. Kristu můžeme sloužit v jakémkoli prostředí. Za jakýchkoli vnějších podmínek. Potřebujeme však Kristovu vytrvalost.

Bůh Jeremjášovi v podstatě řekl, že se narodil proto, aby byl prorokem. Tedy Božím poslem, který mluví Boží slova. Bůh si k tomu Jeremjáše vybral, ještě než byla jeho

1 Mark Greene, *Jak podporovat křesťany v zaměstnání*, Česká evangelikální aliance, Praha 2004; str. 19

maminka těhotná. Oddělil Jeremjáše k prorocké službě ještě dřív, než se narodil. Být prorokem bylo Jeremjášovým životním posláním. I my všichni, kdo jsme v Krista uvěřili, máme své životní poslání. Kvůli něčemu tady na zemi jsme. Narodili jsme se znovu nejen proto, abychom byli věřící, ale také abychom Bohu nějak sloužili. Bůh nás k něčemu konkrétnímu volá. A přicházejí chvíle, kdy nám to sděluje, jako to sdělil i Jeremjášovi. Bůh každému ze svých dětí dává určité schopnosti a posléze též úkoly, které těm schopnostem odpovídají (viz např. 1K 12 – 14). Máme je uplatnit i na našem pracovišti. Naše schopnosti i úkoly se mohou velmi lišit. Vždycky však jde o to, abychom ukazovali na Boha, na Pána Ježíše Krista. V tom je náš společný - prorocký - úkol.

Boží povolání nás může vylekat, podobně jako Jeremjáše. Nepřipadáme si na něco takového dost dobří a zkušení. „ Cože?! Já, že bych někomu mohla ukazovat na Krista? Tak na to můžu rovnou zapomenout. Vždyť jsem tak nesmělá a spousta věcí mi nejde, jak bych chtěla. “ Jeremjáš Bohu říkal, že neumí mluvit a že je jen chlapec. Mojžíš se vymlouval, že neumí mluvit (Ex 4, 10). Šalomoun také říkal Bohu, že je „ příliš mladý “ (1Kr 3, 7; v hebrejštině doslova „ malý chlapec “). Nevíme přesně, kolik tehdy Jeremjášovi bylo. Je však jasné, že si na svůj úkol nepřipadal dost schopný a zkušený. Bůh nás zpravidla nevolá k něčemu, co by nás napadlo a na co se my sami cítíme dost silní. Naše cítění nás může klamat, jak je názorně vidět na Petrovi. Ten se kdysi cítil i na to, že by šel s Pánem Ježíšem do vězení a na smrt. Později se ale stalo, že Pána zapřel – dokonce třikrát (L 22, 31 – 34; L 22, 54 – 62). I dospělí muži a ženy se mohou hluboko uvnitř cítit jako malí kluci a holky. To však není něco, na čem bychom jako věřící měli stavět.

„ *Neříkej: Jsem chlapec.* “ (v. 7) Jeremjáš neměl dát na dojem, kterým působil sám na sebe. Jeho způsobnost nebyla z něho, nýbrž z Boha. Bůh ho ujistil, že vykoná vše co je třeba. Bůh ho povzbudil, aby se nebál lidí. Jeremjáš neměl pohodový život. Setkával se s neporozuměním, nenávisť, násilím. Ale Bůh ho ze všeho vysvobozoval, jak slíbil. Bůh ho podržel. A Bůh mu dal svá slova do úst. A ustanovil jej jako velkého bořítele a velkého stavitele. Jeremjáš bořil a stavěl svým slovem. Na jeho slova došlo a ještě dojde. Důvodem je, že to nebyla jeho slova. Byla to slova Hospodinova. Skrže jednoho člověka tak Bůh doslova měnil dějiny.

Neříkej tedy, že na to nemáš. Je na tom něco pravdy. Mimo Krista na to nemáš. Mimo Krista jsi jako slabé dítě. V Kristu ti však Bůh dal vše, co potřebuješ k novému životu (srov. J 15, 1 – 17; 2P 1, 3). V Kristu máš všechny schopnosti, které potřebuješ k tomu, aby se skrže tebe ve tvé práci, rodině i sboru šířil Boží vliv. V Kristově síle můžeš i ty svým každodenním životem měnit poměry ve tvém okolí.